

[Steffensen]

de høringsberettigede parter. Jeg synes, det er udmærket, at vi dog når så vidt.

Men det er sådan, synes jeg, at har man et demokrati – og det har vi her i landet – og har vi først sagt A i dette demokrati, så må vi også sige B, og derfor burde man efter vor opfattelse give menighedsrådene den fulde indflydelse på provsteudnævnelser, som de som de folkevalgte råd, de er, kunne have krav på.

Jeg er enig i, at det er et skridt i den rigtige retning, der går her. Det er et meget lille, synes jeg. Jeg synes også, at det, at man får repræsentanter for forskellige menighedsråd, kan kritiseres lidt. Hvorfor ikke gøre det ganske enkelt sådan, at menighedsrådene og præsterne i provstierne får mulighed for at stemme på samme måde, som de gør til et bispevalg? Det synes vi ville være at tage skridtet fuldt ud, og det mener vi kunne være sket.

Vi hilser med glæde det, som er sket, og vil arbejde videre med lovforslaget i udvalget.

Kirkeministeren (Tove Lindbo Larsen):

Jeg har den fornøjelse at kunne takke alle ordførerne for en positiv modtagelse af dette lovforslag. Flere af ordførerne var inde på, at det var en god demokratisering, der var foregået, men enkelte gav udtryk for, at man godt kunne have taget et lidt længere skridt.

Nu er alle jo nok bekendt med, at den beretning, der foreligger fra det udvalg, der har arbejdet, har stillet de forslag, der findes i lovforslaget, og at jeg, som det også er blevet nævnt af enkelte, har taget det mest vidtgående af de forslag, der er stillet.

Når jeg har gjort det, synes jeg også, jeg samtidig skal gøre opmærksom på, at sammensætningen af det udvalg, der har arbejdet, har været meget bred, og det vil sige, at alle involverede parter har været med i det. Menighedsrådsforeningen, præsterne, provsterne og biskopperne har deltaget i dette arbejde. Derfor synes jeg, man skal være opmærksom på, at man jo faktisk to gange har hørt de forskellige instanser, det vedrører, dels ved, at de har været repræsenteret i udvalgsarbejdet, dels ved, at de er blevet hørt i den sædvanlige høringsprocedure. Derfor har jeg følt, da jeg udarbejdede lovforslaget, at det ville være rigtigt at følge den indstilling,

der forelå, endog vælge den mest vidtgående – med den demokratiske holdning, som kirkeudvalget og jeg selv naturligvis også er præget af.

Der har været lidt tale om, at demokratiet ikke var tilstrækkeligt tilgodeset, og dertil vil jeg sige, at man her som så mange steder arbejder med et repræsentativt demokrati. Det har vi jo i masser af tilfælde været godt tilfredse med i vore forsamlinger rundt omkring i landet og på forskellige områder, og derfor har jeg også ment, at det var vel anvendeligt i forbindelse med dette lovforslag.

Fru Inger Harms gav udtryk for, at der var den opfattelse i nogle menighedsråd, at man ikke ønskede den indflydelse, der var givet dem. Fru Inger Harms bemærkede, at en af begrundelserne var, at det kunne være svært at vælge personer, når man ikke kendte dem.

Nu må man altid, når man skal finde frem til, hvilken person man skal pege på, tænke på de forskellige motiver, der kan give én lyst til at pege på den og den person. Derfor må man i hvert enkelt menighedsråd prøve selv at vurdere, hvad der skal ligge til grund for den indstilling, man har. I masser af tilfælde behøver det jo ikke at være et personkendskab, men kan måske være nogle holdninger eller andet, der gør, at man har lyst til at pege på den pågældende person.

Jeg kan ikke sige, hvad det pågældende menighedsråd vil mene, når det har tænkt lidt mere over det – fru Inger Harms selv og andre gav udtryk for, at vi nu sommeren over kunne læse og diskutere det lidt og så se, hvordan det ser ud i næste folketingssamling – men jeg tror ikke, menighedsrådene skal være så kede af at få indflydelse; hvis de tænker det lidt mere igennem, vil de nok indse, at det kan være en rigtig ting også.

Fremskridtspartiet gav udtryk for, at ikke alle var enige i de høringssvar, der var kommet, og det er da rigtigt – det er sjældent, at man oplever en 100 pct.s enighed i en høringsprocedure – men derfor har jeg altså også valgt ét af dem, og så må vi jo diskutere, om valget er det rigtige.

Der er nok mere enighed i udvalget, end der er enighed i høringssvarene. Men alt det er jo noget, der er velegnet til at diskutere i et udvalg.

Flere har givet udtryk for, at selv om de måske ikke havde mente, det var det helt rigtige,